

ԱՌԵՏԱՐԵՐ

ՀԱՏՈՐ Խ.

ԿՈՍՏԱՆԴՆՈՒՊՈԼԻՍ, ՄԱՅԻՍ 1, 1911

ԹԻՒ 5

Նիւթըն, Մասաչուսէթս,
Ամերիկայի Միաց. Նահանգներ:

Մեր սիրելի նոր թարգմանները.

Այս Մէյ Սիրբան եմ. կարծեմ Մալի ձեզի գրած իր նամակին մէջ անունս յիշած էր: Այո, գիտեմ թէ յիշեց, որովհետեւ. ոչ ոք առաջին նամակը ես ալ կարդացած էի, թէեւ ես իր ըսածին պէս չեմ. Ան մեր մէջ ամէնէն յառաջագնացն է:

Դիտէ՞ք թէ ինչ կը խորհէի այս առաւ. սերտագուծեալն պահուն. Կը խորհէի թէ սրչափ ազեկ պիտի ըլլար եթէ իմ պատահանէն զուրս նայած ատենս Միս Փլըմըր, մեր վարժարանին Քարտուզարը, մեր դասարանին զուրս զարնէր և մեր ուսուցչուհիէն՝ Էկոմ քանի մը հիւսիսը վարժարանին չէնքին մէջ պարտցնելու համար՝ ուսանողուհի մը ուզէր: Անտարակոյս ես պիտի ըլլայի առաջին ձեռք վերցնողը . . .

Շատ չոնցած այս երեւակայածս իրականութիւն թուեցաւ. ինծի. Միս Փլըմըր կը հետեւէ իր քանցքին մէջէն, յանկարծ անսայ ու հոն կը ինկայիք — ձեզմէ հարիւրէ տւելին — արդեօք տեսածս չիտա՞կ էր: Այո, դուք էիք որ մեր վարժարանի այդեղեւս եկած էիք: Ո՛րչափ հաճելի էր ձեռք տեսնել և սրչափ հպարտ կը զգայի ինքզինքս ձեզ մեր վարժարանին մէջ պարտցնելով: Սրահները մտնել չէինք կոխար, որովհետեւ թաղմաթիւ. բլլալով դասերը պիտի իմնուարէինք, իսկ յառաքաններու դուռներուն վերի աղակիւս մասերէն գողունի նկրտ կը նայէինք ու աղտքներուն և աղջիկներուն դաս խօսիլը կը դիտէինք: Թանկարծ մէկը հարցուց, «Նորուանդը ո՞ւր է»: Անպատճառ տղայ մը կորնցուցացա՞նք: Ո՛ւր կը կարծէք թէ գտանք զայն:

Իւրաքանչիւր ներանցքի մէջ, պատին վրայ, ջուր խմնու. հոմար ծարակ մը կայ, Ան կը թողկանայ քարէ պզտիկ աւազանէ մը, որուն մէջտեղը նիքէլէ սևաակ մը հաւկթաձեւ. ու վրայի կողմը ծակ ըմպակներ կան: Այս ըմպակին վրայ կը ծռէք ձեր գլուխը, բերաննիզ կը թանաք, և երբ ձեռքով անուակ մը դարձնէք, մարուր ջուր կը ցայտի ձեր ընկրին մէջ: Այս ցուր խմնու, շատ ազեկ կերպէն է. որովհետեւ. թէ ջուր չիօրսուիր, թէ ալ հասարակաց գուռի մը խմնու կերպով վատնու-

